

Republika Hrvatska
Trgovački sud u Zadru
Zadar, Dr. Franje Tuđmana 35

Poslovni broj: P-190/2024-81

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Trgovački sud u Zadru, po sutkinji Katarini Zdunić, u pravnoj stvari tužitelja ADRIATIC SMOLT d.o.o., Donja Suvaja, Donja Suvaja 96, OIB: 04845784502, zastupanog po punomoćniku Srećku Ljubičiću, odvjetniku u Zagrebu, protiv tuženice REPUBLIKE HRVATSKE, OIB: 53634238585, zastupane po Županijskom državnom odvjetništvu u Zadru, radi naknade štete, nakon glavne i javne održane i zaključene rasprave 18. lipnja 2026. u nazočnosti punomoćnika tužitelja i zastupnice po zakonu tuženice, na ročištu za objavu odluke od 28. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

„Nalaže se tuženoj Republici Hrvatskoj, OIB: 53634238585, da isplati tužitelju Ribarstvo d.d., Donja Suvaja 96, Srb, OIB: 04845784502, iznos od 133.357,22 eura sa zakonskom zateznom kamatom od dana 2. siječnja 2014. pa do isplate po stopi koja se određuje sukladno čl. 29. st. 2. i st. 8. ZOO-a, sve u roku od 15 dana.“

i

r i j e š i o j e

Nalaže se tužitelju naknaditi tuženici trošak parničnog postupka u iznosu od 9.413,30 eura, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi, kao i kasnije tijekom postupka, navodi kako je društvo čija je osnovna djelatnost ribarstvo i koje se u sklopu te svoje djelatnosti bavi proizvodnjom, preradbom i prodajom pretežito pastrvske mlađi i konzumne pastrve u živom i mrtvom stanju. Tu svoju djelatnost tužitelj obavlja na pastrvskom ribnjaku u mjestu Donja Suvaja i to na način da se sve uzgojne faze od izuzimanja spolnih produkata do uzgoja konzumne ribe odvijaju isključivo na tom pastrvskom ribnjaku.

Tijekom obavljanja svoje proizvodnje u ribnjaku tužitelj trpi konstantne štete i gubitke zbog stalnih napada predatora: ribojednih ptica i vidri. Unatoč poduzetim zaštitnim mjerama ptice i vidre upadaju na područje ribnjaka i hrane se ribama u uzgoju što tužitelju uzrokuje ogromne štete u vidu izmakle zarade zbog nestale ribe i dr. Aktivnost ribojednih ptica i vidri te opseg šteta se značajno povećao u zadnje tri godine, a čemu je uzrok suša. Zbog suše nestaje hrane u otvorenim vodotocima što izrazito pojačava napadnost ptica i vidri u potrazi za hranom. Notorno je da prema Pravilniku o proglašenju divljih svojti zaštićenim i strogo zaštićenim (NN 99/09) i Pravilniku o strogo zaštićenim vrstama (NN 144/13) ribojedne ptice i vidre koje napadaju ribu koju uzgaja tužitelj su zaštićene vrste. Sukladno Zakonu o zaštiti prirode (NN br. 80/13) čl. 153. st. 2. strogo zaštićene vrste životinja zabranjeno je uzeti iz prirode, namjerno uhvatiti i/ili ubiti, namjerno oštetiti i/ili uništiti njihove razvojne oblike, gnijezda ili legla, namjerno uznemiriti, a osobito u vrijeme razmnožavanja, podizanja mladih, migracije i hibernacije, namjerno uništiti i/ili uzeti jaja iz prirode, oštetiti ili uništiti područja njihovog odmaranja i sl. Isto tako je zakonom propisano da je pravna ili fizička osoba kojoj životinje strogo zaštićenih vrsta mogu prouzročiti štetu dužna na primjeren način i na svoj trošak učiniti sve dopuštene radnje i zahvate kako bi spriječila nastanak, a što je tužitelj i učinio. Međutim, unatoč poduzetim zaštitnim mjerama tužitelj ističe da predatori i dalje upadaju na područje ribnjaka, te da je ribojednih ptica sve više, vidre kojih je također sve više prokopavaju putove, kopaju rupe ispod betonskih zidova, rastvaraju žičane mreže na ogradi te tužitelju nanose štetu. Tužitelj kao i drugi pastvrski uzgajivači i udruge su o tome u više navrata pisano i usmeno obavještavali Ministarstvo poljoprivrede, Zavod za zaštitu prirode, Ministarstvo zaštite okoliša i prirode prijavljujući nastale štete moleći da se izađe na mjesto događaja te sukladno zakonu utvrde okolnosti nastanka štete i visinu štete dostavljajući im fotodokumentaciju. Tek u prosincu 2012. Ministarstvo zaštite okoliša i prirode je odgovorilo na prijavu pozivajući se na Pravilnik o postupku sprečavanja i nadoknade štete od životinja strogo zaštićenih divljih svojti i sukladno istom prebacilo nadležnost za postupanje na Ministarstvo poljoprivrede. Istakao je kako tužitelju nikad nije utvrđenja niti dodijeljena nikakva naknada od strane Ministarstva poljoprivrede odnosno sukladno citiranom Pravilniku on nikada nije oštećen za nastalu mu štetu. Notorno je da prema Zakonu o zaštiti prirode Republika Hrvatska odgovorna za štetu koju nanesu životinje strogo zaštićenih vrsta ako je oštećena osoba na primjeren način i o svom trošku poduzela sve dopuštene radnje i zahvate kako bi spriječila nastanak štete, a što je tužitelj učinio. Tužitelj se također poziva na brojne nagodbe koje je u ime Republike Hrvatske Državno odvjetništvo sklopilo sa ribnjacima za štete od predatora. Dostavio je u spis također Odluku Ministarstva poljoprivrede od 17. prosinca 2013. o dodjeli novčanih sredstava radi otežanog poslovanja hladnovodnih ribnjaka u 2013. godini kao i odgovor Ministarstva poljoprivrede tužitelju iz kojeg proizlazi da je temelj izračuna visine naprijed navedenih novčanih sredstava Popis o akvakulturi koji Popis je bilo potrebno dostaviti do 31. siječnja 2013., a tužitelj ga je dostavio 4. veljače 2013. čime nisu mogli istome udovoljiti. U ovom postupku tužitelj je predložio niz dokaznih prijedloga kojima bi se dokazala visina nastanka štete, kao i činjenica da je isti postupio u skladu sa zakonskim odredbama po pitanju zakonom dopuštenih mjera za zaštitu od ribojednih ptica i vidri.

2. Tuženica se usprotivila i tužbi i tužbenom zahtjevu navodeći, prije svega kako je ministarstvo poljoprivrede provodilo dodjelu novčanih sredstava hladnokrvnim ribnjacima za nadoknadu štete nastale zbog suše, ihtiofagnih ptica i vidri i to samo u 2013. pod nazivom Model isplate nadoknade radi otežanog

poslovanja hladnovodnih ribnjaka. Sredstva su bila osigurana u državnom proračunu, te je čelnik tijela donio Odluku o dodjeli novčanih sredstava radi otežanog poslovanja hladnovodnih ribnjaka u 2013. 17. prosinca 2013. Sredstva su odobrena i dodijeljena hladnovodnim ribnjacima koji su udovoljavali zakonodavnom okviru a temelj obračunavanja bila je proizvodna površina prikazana u Popisu o akvakulturi koji ispunjava ovlaštenik povlastice upisujući jednom godišnje obvezne podatke, među ostalim i proizvodnu površinu ribnjaka. Sukladno obvezi koja proizlazi iz čl. 27. st. 3. Pravilnika o akvakulturi popis se morao dostaviti do 31. siječnja tekuće godine za prethodnu godinu. Budući da je tužitelj svoj popis dostavio tek 4. veljače 2013., što je izvan propisanog roka, to ministarstvo nije smjelo izvršiti obračun i dodijeliti novčana sredstva. Pored navedenoga tuženica je istakla i prigovor zastare navodeći kako iz spisu priloženog tabličnog pregleda utvrđenog stanja mlađi i ribe po bazenima za 2013. proizlazi da bi navodna šteta tužitelju nastala u razdoblju od travnja do srpnja 2013. Evidentno je da je za štetu i počinitelja tužitelj saznao odmah pa je prema tome nastupila zastara njegovog zahtjeva, sukladno odredbi čl. 232. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18; u daljnjem tekstu: ZOO). Tuženica je također osporila svu dokumentaciju za koju se ne može utvrditi nikada je nastala niti radi li se o vjerodostojnim ispravama, posebno što je većina dokumentacije od strane tužitelja dostavljena samo uz potpis direktora nakon što je tuženik već dao odgovor na tužbu. Ističe kako nema dokaza da je tužitelj poduzeo adekvatne mjere zaštite. Zaključno ističe kako nije jasno traži li tužitelj da se tužbom odluči o njegovom navodnom pravu na dodjelu pomoći koju je Ministarstvo poljoprivrede dodjeljivalo za 2013., a tužitelj ju nije ostvario, ili se radi o naknadi štete. U tom slučaju bi tužbu trebalo odbaciti, jer je tužitelj propustio postupati u skladu sa Zakonom o zaštiti prirode i Pravilnikom o naknadi štete od životinja strogo zaštićenih vrsta te nije prijavio štetu nadležnom upravnom tijelu, što je procesna pretpostavka za vođenje odštetne parnice.

3. U ovoj pravnoj stvari je ovaj sud rješenjem posl. br. P-27/2017-39 od 22. ožujka 2022. odbacio tužbu tužitelja, u bitnome, iz razloga što je tužitelj, po stavu suda, kao oštećenik, a da bi podnio predmetnu tužbu za naknadu štete protiv tuženice, morao podnijeti najprije odštetni zahtjev, odnosno prijaviti štetu nadležnom Ministarstvu, a tužitelj nije dokazao da je takvu prijavu štete izvršio. Sve to s pozivom na odredbe novog Pravilnika o naknadi štete od životinja strogo zaštićenih vrsta (NN br. 114/17) i to čl. 5. st. 6. istoga.

4. Rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-2091/2022-2 od 26. srpnja 2022. ukinuto je naprijed citirano prvostupanjsko rješenje te je predmet vraćen prvostupanjskom sudu na ponovni postupak. Drugostupanjski sud, pored ukazivanja na potrebu utvrđivanja ispunjenja pretpostavki podnošenja tužbe iz čl. 186. a Zakona o parničnom postupku (Službeni list SFRJ br. 4/77, 36/77, 36/80, 6/80, 69/82, 43/82, 58/84, 74/87, 57/89, 20/90, 27/90, 35/91, Narodne novine br. 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 96/08, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11 - službeni pročišćeni tekst, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23; u daljnjem tekstu: ZPP), ukazao je prvostupanjskom sudu na odredbe Pravilnika o postupku sprječavanja i nadoknade štete od životinja strogo zaštićenih divljih svojti (Narodne novine br. 158/09) koji je bio na snazi u vrijeme nastanka štetnog događaja kao i u vrijeme podnošenja tužbe te je predmet vratio na ponovni postupak.

5. U ponovljenom postupku ovaj je sud pod posl. br. P-185/2022-62 od 26. lipnja 2024. odbio tužbeni zahtjev tužitelja ističući – a sukladno uputi drugostupanjskog suda – kako je dokazano da tužitelj s tuženicom nije sklopio

Ugovor o dodjeli novčanih sredstava radi otežanog poslovanja hladnovodnih ribnjaka u 2013. slijedom čega je i tužbeni zahtjev tužitelja neosnovan.

6. Povodom žalbe tužitelja Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je rješenjem posl. br. PŽ-3116/2024-2 od 18. rujna 2024. ukinuo prvostupanjsku presudu i predmet vratio na ponovno suđenje navodeći kako je, a s obzirom na to da je Pravilnikom o akvakulturi koji je bio na snazi 2013. određeno da za štetu na ribnjacima nije nadležno Ministarstvo zaštite okoliša, na koje se odnose ostale odredbe toga Pravilnika kao i postupak obavješćavanja iz odredbi Zakona o zaštiti prirode, prema ocjeni toga suda za ostvarenje prava na naknadu štete na ribnjacima nije pretpostavka provođenje postupka iz odredbe čl. 119. ZZP/05, odnosno čl. 172. ZZP/13. Budući da nije sporno da je tužitelj u 2012. bio ovlaštenik prava na akvakulturu, što navodi i tuženica u odgovoru na tužbu, te da je prema navodima samog tuženika prema povlastici za akvakulturu obavljao djelatnost na površini ribnjaka od 4000 m², a da je tuženica donijela odluku o isplati naknade korisnicima povlastice za akvakulturu u 2012., kao i da je u trenutku donošenja odluke kao i odlučivanja o tužiteljevom zahtjevu za isplatu naknade tuženica imala uvid u podatke o proizvodnoj površini kako onoj navedeno u Povlastici o akvakulturi tako i onoj koju je tuženik naveo u popisu za akvakulturu za 2013., prema ocjeni toga suda tuženica je neosnovano otklonila svoju odgovornost za naknadu štete pozivajući se na kašnjenje od nekoliko dana u dostavi popisa za akvakulturu. Međutim, odlukom ministarstva je navedeno da je uvjet za sklapanja ugovora odnosno isplatu naknade da je ovlaštenik povlastice za akvakulturu ispunjavao svoje obveze iz Zakona o slatkovodnom ribarstvu i podzakonskih propisa koji su doneseni na temelju toga zakona, a tuženica je na pripremnom ročištu 28. rujna 2017. u roku iznijela činjenicu da tužitelj nije plaćao koncesijsku naknadu zbog čega su se vodili parnični postupci u koje je postupke predložio izvršiti uvid kako bi utvrdio činjenicu da tužitelj nema pravo na naknadu štete, ali je sud taj dokazni prijedlog odbio. U uputi drugostupanjskog suda, nadalje, stoji kako će u postupku ponovnog suđenja prvostupanjski sud izvesti dokaz uvidom u spise parničnog postupka na koje je ukazala tuženica, utvrditi će radi li se o obvezama koje proizlaze iz Zakona o slatkovodnom ribarstvu i podzakonskim propisima koji su na temelju toga zakona doneseni te ovisno o utvrđenim činjenicama ocijeniti ima li tužitelj pravo na isplatu naknade koju se tuženica odlukom obvezala isplatiti korisnicima povlastice za akvakulturu za godinu 2012., u svrhu naknade štete na ribnjacima od strogo zaštićenih svojti po jediničnoj cijeni od 140 kn/m² prema proizvodnoj površini.

7. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid te pročitao svu spisu priloženu dokumentaciju te izvršio uvid u ovosudne spise posl. br. P-397/2013 i P-804/2011.

8. Sud nije provodio u ovom postupku dokaz predložen po tužitelju i to dokaz uviđajem na licu mjesta uz prisustvo vještaka poljoprivredne struke budući da se okolnosti u odnosu na koje su ti dokazi predloženi u ovom postupku nisu niti utvrđivale, jer su iste vezane uglavnom uz činjenicu tužiteljeve provedbe zaštitnih mjera koje je isti dužan provesti kao pretpostavku za postojanje prava na naknadu štete kao i uz činjenicu utvrđivanja visine štete. Međutim, kako će to biti istaknuto dalje u ovom obrazloženju, sud te okolnosti uslijed izostanka pravne osnove, nije niti utvrđivao.

9. Sud je naložio tužitelju pribavu, odnosno dostavu pisanih iskaza za predložene svjedoke u ovom postupku, sve sukladno čl. 492. c Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23; u daljnjem tekstu: ZPP) i to prvenstveno iz razloga što je još uvijek u ovom trenutku ponovljenog postupka, teret

dokaza i dalje bio na tužitelju pa je sud kroz dostavljene pisane iskaze htio utvrditi može li istima dokazati svoje navode po pitanju spornih okolnosti ispunjenja zakonskih uvjeta za stjecanje prava na naknadu štete.

10. Ispitujući dopuštenost tužbe u smislu odredbe čl. 186.a ZPP-a ovaj sud je utvrdio da se tužitelj prije podnošenja iste 13. srpnja 2015. uredno obratio tuženici, a to proizlazi i iz dopisa Županijskog državnog odvjetništva u Zagrebu od 18. kolovoza 2015. kojim isti dostavlja Županijskom državnom odvjetništvu u Zadru, kao mjesno nadležnom, na postupanje tužiteljev zahtjev za mirno rješenje spora. Budući da zahtjev tužitelja nije prihvaćen u roku od 3 mjeseca, ispunjena je pretpostavka za podnošenje predmetne tužbe.

11. Prema odredbi čl. 219. ZPP-a svaka stranka dužna je iznijeti činjenice i dokaze na kojima temelji svoj zahtjev ili kojima pobija dokaze i navode protivne strane.

12. Odredbom čl. 7. st. 1. ZPP-a je propisano da su stranke dužne iznijeti sve činjenice na kojima temelje svoje zahtjeve i predložiti dokaze kojima se utvrđuju te činjenice.

13. Tužbeni zahtjev tužitelja je neosnovan.

14. Predmet spora u ovoj pravnoj stvari je zahtjev tužitelja za naknadu štete za koju tužitelj navodi da mu je nastala u 2013. zbog napada ribojednih ptica i vidri na ribe čijim uzgojem se bavi.

15. Prema odredbi čl. 119. Zakona o zaštiti prirode (Narodne novine br. 70/05, 139/08, 57/11) oštećenik ima pravo na naknadu štete u visini stvarne štete koju nanese životinje strogo zaštićenih divljih svojti ako je poduzeo propisane radnje i zahvate. Oštećenik je dužan Ministarstvu ili vještaku kojega je ovlastio ministar prijaviti nastanak štetnog događaja bez odgađanja, a najkasnije u roku od osam dana od dana nastanka štete, odnosno najkasnije u roku od tri dana od dana nastanka štete koju prouzroče strogo zaštićene velike zvijeri na domaćim životinjama. Oštećenik i vještak utvrđuju na mjestu štetnog događaja činjenice koje su značajne za ustanovljenje nastanka štete, uzročnika i visinu štete, o čemu vještak sastavlja zapisnik. Ako oštećenik uredno prijavi štetu, a vještak ne obavi očevid u roku od tri dana od dana primitka prijave, oštećenik može u daljnjem roku od petnaest dana odštetni zahtjev uputiti Ministarstvu. Radnje i zahvati iz čl. 118. toga zakona, način rada i postupanja vještaka u postupku utvrđivanja štete, te iznose nadoknade štete (cjenik) odnosno kriterije za izračun štete ministar će propisati pravilnikom. Visina nadoknade štete utvrđuje se sporazumno između Ministarstva i oštećenika na temelju zapisnika o očevidu iz st. 3. ovoga članka, a u slučaju spora o visini štete odlučuje sud.

16. Nadalje, Zakon o zaštiti prirode (Narodne novine br. 80/13; u daljnjem tekstu: ZZP) koji je stupio na snagu 6. srpnja 2013., u odredbi čl. 172. regulira postupak naknade štete, i to na način da je oštećenik dužan Ministarstvu ili vještaku kojeg je ovlastio ministara prijaviti nastanak štetnog događaja bez odgađanja, a najkasnije u roku od tri dana od dana nastanka štete, odnosno najkasnije u roku od 24 sata od dana nastanka štete koju prouzroče strogo zaštićene velike zvijeri na domaćim životinjama. Oštećeni i vještak utvrđuju na mjestu štetnog događaja činjenice koje su važne za ustanovljenje nastanka štete, uzročnika i visinu štete, o čemu vještak sastavlja zapisnik o očevidu. Ako oštećenik uredno prijavi štetu, a vještak ne obavi očevid u roku od tri dana od primitka prijave, oštećenik može u daljnjem roku od petnaest dana odštetni zahtjev uputiti Ministarstvu. Tužba za naknadu štete može se podnijeti u roku od 60 dana od datuma donošenja odluke Ministarstva.

17. Prema Pravilniku o postupku sprječavanja i nadoknade štete od životinja strogo zaštićenih divljih svojti (Narodne novine br. 158/09; u daljnjem tekstu: Pravilnik), koji je bio na snazi u vrijeme štetnog događaja kao i u vrijeme podnošenja tužbe, postupak naknade štete od životinja strogo zaštićenih divljih svojti provodi Ministarstvo nadležno za poslove zaštite prirode, osim u slučaju štete na ribnjacima čl. 2. st. 1. Nadoknada štete na ribnjacima obuhvaćena je ugovorom o naknadi za održavanje ekoloških sustava ribnjaka koji svake godine sklapa Ministarstvo nadležno za poslove ribarstva s ovlaštenikom povlastice za akvakulturu (čl. 2. st. 2.).

18. Tužitelj je svoje pravo temeljio, među ostalim, na Odluci Ministarstva poljoprivrede od 17. prosinca 2013. (l.s. 86) o dodjeli novčanih sredstava radi otežanog poslovanja hladnovodnih ribnjaka u 2013. godini kojom se određuje dodjela novčanih sredstava radi otežanog poslovanja hladnovodnih ribnjaka u 2013. godini. Tom odlukom je određeno da su korisnici naknade ovlaštenici povlastice za akvakulturu za 2012. godinu sukladno Zakonu o slatkovodnom ribarstvu i podzakonskim propisima donesenim na temelju njega. Novčana se sredstva prema Odluci isplaćuju u iznosu od 140,00 kuna po kvadratnom metru proizvodne površine. Visina novčanih sredstava po pojedinom korisniku će se utvrditi temeljem službenih podataka o kojima se vodi evidencija pri Ministarstvu poljoprivrede, temeljem Upisnika o izdanim povlasticama i Popisa o akvakulturi za 2012. Temeljem te Odluke Ministarstvo i korisnici će sklopiti Ugovor o dodjeli novčanih sredstava radi otežanog poslovanja hladnovodnih ribnjaka u 2013.

19. Međutim, nesporno je u ovom postupku kako tužitelj nije dostavio svoju Povlasticu za akvakulturu za 2012. do predviđenog datuma, već tek 4. veljače 2013. slijedom čega nije dobio svoju naknadu koja bi mu pripadala sukladno naprijed citiranoj Odluci Ministarstva poljoprivrede.

20. U ovoj pravnoj stvari nesporna je pasivna legitimacija tuženice, koja proizlazi iz samog ZZP-a. Međutim, ono što je trebalo utvrditi, da bi se uopće moglo raspravljati o nastanku štetnog događaja, kao i o visini štete, bilo je postojanje ugovora o naknadi za održavanje ekoloških sustava ribnjaka koji svake godine sklapa Ministarstvo nadležno za poslove ribarstva s ovlaštenikom povlastice za akvakulturu. Naime, sukladno Pravilniku, koji se primjenjuje u ovoj pravnoj stvari, taj ugovor je bio nužan preduvjet za sam postupak utvrđivanja nastanka, visine štete kao i njezine nadoknade.

21. Iz ovosudnog spisa posl. br. P-397/2013 proizlazi kako je isti pokrenut po tužbi Republike Hrvatske protiv društva Ribarstvo d.d. (prednik ovdje tužitelja) radi isplate. Tužiteljica u tužbi navodi kako je s tuženikom sklopila 26. lipnja 2000. Ugovor o koncesiji za korištenje vode u svrhu uzgoja riba u zatvorenim vodama, s dodatkom I od 19. prosinca 2011. Temeljem tog ugovora je tuženik stekao pravo korištenja kopnenih voda radi uzgoja riba pa je na temelju točke 7. Ugovora dužan plaćati godišnju naknadu za koncesiju. Budući da istu, po stavu suda, nije plaćao, 8. svibnja 2014. donesena je presuda kojom je naloženo tuženiku platiti tužiteljici iznos od 25.266,93 kune na ime neplaćene koncesije za razdoblje od 1. siječnja 2010. do 31. prosinca 2012., zajedno sa zakonskim zateznim kamatama. Citirana presuda potvrđena je rješenjem Visokog trgovačkog suda posl. br. PŽ-4967/2014-2 od 5. siječnja 2017.

22. Nadalje, uvidom u ovosudni spis posl. br. P-806/2011 utvrđeno je kako je u istome 28. lipnja 2012. donesena presuda zbog ogluhe temeljem tužbe tužiteljice Republike Hrvatske protiv tuženika Ribarstvo d.d. radi isplate iznosa od 6.934,80 kuna na ime neplaćene koncesije na koju je isti bio obavezan Ugovorom o koncesiji za

korištenje vode u svrhu uzgoja riba u zatvorenim vodama i to za period od 1. siječnja 2009. do 31. prosinca 2009.

23. Sud je izvršio uvid u spisu dostavljene pisane iskaze, koje je tužitelju naložio dostaviti budući da se radi o ponovljenom postupku, a ti personalni dokazi su, pored spisa u kojem je sud izvršio uvid u ovom ponovljenom postupku, zapravo još jedan dokaz predložen do zaključenja prethodnog postupka. Sukladno pozivu suda tužitelj je dostavio spis sljedeće pisane iskaze:

- iskaz zamjenika predsjednika nadzornog odbora tuženika Ante Malinice;
- iskaz bivšeg direktora tuženika Marka Malinice;
- iskaz bivšeg radnika tuženika Marina Dežmalja;
- iskaz svjedoka Marinka Baradića;
- iskaz svjedoka Rome Vrabca i
- iskaz svjedokinje Mire Pribisalić Vlaisavljević.

24. Uvidom u sve pisane iskaze ovaj sud utvrđuje kako su isti dani uglavnom i pretežno na okolnosti utvrđenja stanja ribnjaka, načina uzgoja, načina zaštite ribnjaka sukladno propisima, količine mlađi, aktivnosti ribojednih ptica i, u konačnici, njihove procjene i općenito procjene nastale štete – te okolnosti u ovom postupku odnosno pri donošenju ove odluke, sve također i sukladno uputi drugostupanjskog suda, nisu relevantne. U odnosu na okolnosti koje bi bile relevantne pri odlučivanju u ovoj pravnoj stvari (iako je upitno na koji način bi personalni dokaz mogao potvrditi te okolnosti) – plaćanje koncesijskih naknada – iskazivao je jedino svjedok Marko Malenica koji je naveo, u bitnome, da je istina kako se te naknade nisu plaćale neko vrijeme, ali da razlog tom neplaćanju nije bio kod tužitelja već kod davatelja koncesije koji nije imao formuli ili način kako je točno izračunati. Kad je to napravljeno, koncesija je plaćena.

25. Na temelju cjelokupnog dokaznog postupka, uzimajući u obzir svaki dokaz zasebno i sve dokaze međusobno u svojoj ukupnosti, ovaj sud zaključuje kako je tužbeni zahtjev tužitelja neosnovan slijedom čega je valjalo odlučiti kao u izreci presude.

26. Naime, kako je i u ranijim fazama postupka istaknuto, za naknadu štete od divljih svojti u djelatnosti ribarstva potrebno je sklopiti naprijed spomenuti Ugovor sa Ministarstvom, međutim, tužitelj nije imao ni pravo na sklapanje toga ugovora jer nije dostavio Povlasticu o akvakulturi do 31. siječnja 2013., a kako je bila njegova obveza (dopis Ministarstva, l.s. 99-100). Dakle, nesporno taj Ugovor nije sklopljen, pa tako ni ne postoji pravna osnova temeljem koje bi tužitelj tražio pravnu zaštitu u vidu naknade štete, a kako je formuliran predmetni tužbeni zahtjev.

27. Nadalje, iako je po stavu drugostupanjskog suda, tuženica i bez dostavljanja povlastice za akvakulturu u ostavljenom roku imala dovoljno podataka da bi udovoljila traženju tužitelja i, posljedično, sklopila Ugovor s tužiteljem, trebalo je utvrditi je li tužitelj podmirivao sve svoje obveze iz Zakona o slatkovodnom ribarstvu.

28. Dakle, na ovakvo utvrđenje, po uputi drugostupanjskog suda trebalo je još utvrditi je li tužitelj podmirivao redovno koncesiju odnosno svoje obveze prema Zakonu o slatkovodnom ribarstvu i podzakonskim aktima i to je ovaj sud utvrdio uvidom u ovosudne spise, kako je to ranije navedeno – naime, budući da tužitelj nije plaćao koncesijsku naknadu za korištenje voda, kao jednu od obveza iz Zakona o slatkovodnom ribarstvu, donesene su pravomoćne presude koje su mu naložile uplatu iznosa na ime neplaćenih koncesijskih naknada, konkretno u predmetu posl. br. P-397/2013 se i radilo o razdoblju do zaključno 31. prosinca 2012.

29. Slijedom svega iznesenoga, valjalo je odbiti tužbeni zahtjev tužitelja.

30. Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. i 163. ZPP-a i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine br. 138/2023, 107/2025; u daljnjem tekstu: Tarifa) kao i na zahtjevu tuženice postavljenom na ročištu na kojem je zaključeno raspravljanje u ovoj pravnoj stvari, pa je tako tuženici priznat trošak sastava odgovora na zahtjev za mirenje i odgovora na tužbu od po 666,45 bodova (Tbr. 8. toč. 1.), trošak zastupanja na ročištima održanim 28. rujna 2017., 18. lipnja 2020., 10. svibnja 2024., 7. svibnja 2025. i 18. lipnja 2026. od po 666,45 bodova (Tbr. 9. toč. 1.) prema važećoj vrijednosti predmeta spora, što uz važeću vrijednost boda u iznosu od 2,00 eura te uz troškove pribave podataka Državnog hidrometeorološkog zavoda od 25. travnja 2019. u iznosu od 83,00 eura ukupno iznosi 9.413,30 eura.

31. Slijedom navedenoga, valjalo je odlučiti kao u izreci rješenja.

U Zadru 28. srpnja 2026.

Sutkinja
Katarina Zdunić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba u roku 15 (petnaest) dana od dana uručenja ovjerenog prijepisa iste, putem ovog suda Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske, pismeno, u 3 istovjetna primjerka.

Stranci koja je uredno obaviještena o ročištu za objavu i uručenje presude, rok za žalbu teče od dana objave, a ukoliko stranka nije uredno obaviještena o ročištu za objavu i uručenje, rok za žalbu teče od dana dostave.

DNA:

- tužitelju po pun.
- tuženici po ŽDO Zadar

Broj zapisa: **9-3088b-515f3**

Kontrolni broj: **06339-443b2-d68fb**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=KATARINA ZDUNIĆ, L=ZADAR, O=TRGOVAČKI SUD U ZADRU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zadru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.